

De oinbjudna

I min ungdom var jag en hängiven utförsåkare, först ut på morgonen och sist in på kvällen. Upp och ner, upp och ner och jag ville aldrig sluta för det var frihet, frisk luft, rörelse och rytm. Att stå uppe på fjället och se vidder, vyer, bergstoppar och underbara horisonter som bar upp naturen och gav den skiftningar i olika färger allt beroende på dagen och vädret. Fast det var upp och ner hela dagarna blev det aldrig tråkigt eller likformat. Naturen talade hela tiden till mig och det var underbart att möta tystnaden i vinden som kunde blåsa kall och ovänlig, men vad gjorde det? Livet fanns där och det var inte tillrättalagt som inne på ett gym med rullbanor och testcyklar. Det var natur utan mänsklig censur som utmanade någon inre natur i mig att våga vara på naturens villkor och ändå överleva. Vi kan kalla det för ursprungsmänniskan, den vi har inom oss som vi hela tiden förnekar och misstror. ”Fy vilken näsa jag fått, ful och stor”. Nåväl i kylan uppe på fjället var det bra att ha en stor näsa som kunde värma upp luften innan den kom ner i lungorna. Befriande att slippa diskussionen om den var ful eller för stor, det viktiga att näsan hjälpte till i överlevnaden.

Vad jag också kommer ihåg var den enkelhet som kom fram och hur lycklig jag kunde bli bara över att få dricka en kopp med varmt innehåll. Det lilla blev stort med automatik och det förbryllade mig fler än en gång. Skidåkningen blev som en resa både till det yttre i fysisk bemärkelse men också till en inre resa. Skidbaken berättade om vem jag är, vem jag kan vara och vad ”människa i balans” är för något. Det gick inte att ljuga i skidåkningen för kroppen talade om sin sanning på direkten. Den som inte ville lyssna fick skylla sig själv. Kroppen skrek ut sina signaler och hur bra är vi inte på att ge rationella bortförklaringar?

Åren gick och vi blev allt fler som ville åka nerför i backen. Allt började växa, antal backar, skidanläggningar, stugor och utbudet på skidmärken och utrustning. För varje ny säsong infördes något nytt som sakta förändrade min skidupplevelse. Plötsligt invaderas mitt alpina landskap av inkräktare som inte visste av några gränser för hur de kunde trampa ner inne i mitt livsrum. Osynliga krafter som ville döda mina skidupplevelser. Plötsligt hade jag fått oinbjudna gäster på besök i min upplevelsevärld som förstörde för mig det finaste jag visste. I liften dunkade diskomusik med en sådan hög volym att det inte gick att tänka. Jag hade hamnat på ett diskotek, after ski, modevisning, raggningar, stilshower och bara gud vet allt. Naturen var helt övertäckt med mänsklig smet som kommer från rädslan att bara var människa i samklang med naturen, vår egen natur och ingen köpprodukt. Helt säkert har vi förlorat något där oinbjudna gäster kommer in och tar något ifrån oss. Går det att vinna tillbaka? Gud hjälpe oss!

Per-Arne Bengtsson

präst i Svenska kyrkan

per-arne.bengtsson@svenskakyrkan.se